

Dione de Graaff:

'In mijn hoofd geeft mijn vader antwoord'

*Dione de Graaff presenteert
voorafgaand aan het EK voetbal
Het Oranjegevoel van '74.*

*Het wordt een nostalgisch
tv-programma over die
legendarische zomer waarin
Oranje de wereld veroverde met
totaalvoetbal.*

TEKST: BRAM DE GRAAF, BEELD: JANITA SASSEN

De grote redactieruimte van *Studio sport* is vrijwel leeg op deze vrijdagmiddag in de meivakantie. Veel medewerkers zijn vrij nu het nog kan, want er staat een drukke sportzomer voor de deur met de Tour de France, de Olympische Spelen in Parijs en het EK voetbal in Duitsland, dat op 14 juni begint. Dione de Graaff presenteert vandaag nog een paar keer het *Sportjournaal* en heeft daarna ook een weekje vakantie. "We hebben een huisje in Drenthe. Ik ga lekker tuinieren, even wat anders. Om daarna weer vol aan de bak te gaan. Ik zit veel in Frankrijk komende zomer. Na *De avondetappe* doe ik daar *Radio Olympia*. Ik maak de Spelen in Hilversum voor televisie af en ga dan terug naar Frankrijk voor *De avondetappe* van de Tour de France Femmes, de start is dit jaar in Rotterdam. Op 19 augustus is het klaar. Benieuwd hoe ik dan eraan toe ben."

Zijn dit de periodes waar je het meest naartoe leeft?

"Dit is het allerleukste wat er is! Ik krijg zo veel energie van *De avondetappe*. Terwijl ▶

'Thuis keken we veel sport, ik vond niets leuker. Maar om daar nu mijn werk van te maken?'

PASPOORT

Naam: Dione de Graaff

Geboren: 9 juni 1969 in Bussum

Privésituatie: Woont samen met journalist Nando Boers in Amsterdam

Opleiding: Studeerde een jaar Frans, stapte daarna over naar de Academie voor Journalistiek en Voorlichting in Tilburg

Carrière: Werkte vanaf 1993 bij Omroep Amersfoort. Kreeg in 1995 een stageplaats bij *Studio sport*. Werde datzelfde jaar vaste presentator. Presenteert het radioprogramma *Langs de lijn* en sinds 2016, tijdens de Tour de France, de talkshow *De avondetappe*. In 2020 presenteerde ze als uitstapje *Het museum van Nederland* met Diederik Ebbinge. In 2023 volgde ze Tom Egbers op als presentator van *Andere tijden sport*.

◁ het ook heel vermoeiend is. Tijdens een Tour de France zit je al gauw 7000 kilometer in de auto. Elke dag ben ik ergens anders, elke nacht slaap ik in een ander hotel. En toch denk ik aan het eind: ik kan nog wel een week aan. Nou, dat gaan we deze zomer ervaren.”

Daarvoor presenteer je een week lang *Het Oranjegevoel van '74*. Beschouw je dat als een tussendoortje?

“Zeker niet! Ik wil graag mijn blik verruimen, daarom werk ik nu vaker voor NOS-Evenementen. Later dit jaar ga ik ook andere programma's voor deze NOS-tak maken. Daar dachten ze: dit is vast iets voor Dione. En dat klopt. Ik houd veel van de verhalen over dat WK. Al was ik destijds net vijf en heb ik er zelf geen herinneringen aan.”

In 1974 was je nog te jong. Wanneer is jouw liefde voor de sport dan ontstaan?

“Gek genoeg weet ik dat niet. Thuis keken we in ieder geval veel sport, ik vond niets leuker. Maar om daar nu mijn werk van te maken? Ik wilde op de middelbare school nog geen journalist worden. Als ik zag hoe druk mijn vader (VARA-journalist Jan de Graaff, red.) was, hij was zo vaak van huis. Wat later begon het vak mij toch te fascineren. Ik dacht: ik ga eens kijken of het toch wat voor mij is. Het bleek een schot in de roos. Op de Academie voor Journalistiek in Tilburg maakte ik onder anderen tv-items over Willem II en ijshockeyclub Tilburg Trappers en ontdekte toen hoe leuk de sportjournalistiek was. Zo ontstond het idee om stage te lopen bij *Studio sport*. Want dan zou ik erachter komen of ik het echt leuk vond.”

Inmiddels werk je er bijna dertig jaar. Je vertelde eens dat je je maniakaal voorbereidt en een enorme druk voelde als je moest presenteren. Is dat minder geworden?

“Ik hou gewoon van een goede voorbereiding, geniet ik ook van. Ik kan nu gelukkig

wel beter met de spanning omgaan, maar voor een grote uitzending of *De avondetappe* voel ik die nog wel. Soms roep ik die nervositeit zelf op, zo raak ik in een goede focus.”

Geniet je meer van jouw vak nu je zelf meer controle over die spanning hebt?

“Ja! Steeds vaker als ik ergens ben, beseft ik dat ik een te gekke baan heb. Niet alleen bij grote wedstrijden, maar ook op een draaidag van *Andere tijden sport*. Het komt ook omdat ik nu minder vaak het *Sportjournaal* presenteer en er dingen naast doe. Daar was het tijd voor.”

Vorig jaar bracht de Volkskrant het verhaal naar buiten over pesterijen, seksisme en discriminatie bij *Studio sport*. Heeft dat daarmee te maken?

“Nee, ik wil me echt verbreden, zoals ik al zei. Het is meer mijn eigen keuze dan dat het door omstandigheden is gekomen.”

Wat hebben die omstandigheden met jou gedaan?

“Ik vond het een moeilijke en emotionele periode. Het was drama ten top. Ik wil dat we nooit meer in die situatie terechtkomen. We zijn met een grote club en ik zie dat iedereen hier er gelukkig hetzelfde in staat, dat is fijn. Het moet gewoon anders. Dat is een leerproces voor ons allemaal. Ik hoop ook dat er niet alleen naar ons wordt gewezen, maar dat andere bedrijven ook bij zichzelf te rade gaan. Want het mag duidelijk zijn dat dit op grote schaal overal plaatsvond. Als *Studio sport* liggen wij nu eenmaal onder een vergrootglas en hebben we die handschoen opgepakt. Het belangrijkste is dat we meer oog hebben voor de mensen die net komen kijken en hen aan de hand meenemen. Want als er door dat verhaal iets duidelijk is geworden, is het dat wel. Als senior op de redactie voel ik me daar verantwoordelijk voor. Zelf werd ik destijds ergens neergezet van 'zoek het maar uit'. Daarom begeleid ik nu jonge collega's, daar maak ik echt tijd voor

vrij. Ontzettend leuk om te doen. Daarmee treed ik in de voetsporen van mijn vader. Toen hij stopte als journalist ging hij lesgeven op de school voor journalistiek. Hij zei: 'Het is zo leuk om jongeren te laten inzien hoe mooi ons vak is.' Onbewust heb ik die rol nu ook opgepakt."

Je vader overleed tien jaar geleden. Hoe zou hij vanuit de hemel op je neerkijken?

"Daar denk ik veel over na. Ik vind het zo jammer dat hij mij nooit in *De avondetappe* heeft gezien, had hij geweldig gevonden. Hij was mijn mentor. Even dacht ik dat ik hem nooit meer een vraag zou kunnen stellen. Maar dat kan gewoon in mijn hoofd: is dit oké, pap? Dan krijg ik antwoord. Gelukkig heb ik ook andere mensen om me heen met wie ik goed kan sparren en die me niet naar de mond praten, zoals mijn beste vriend en collega Jeroen Stekelenburg en mijn partner Nando. Als ik ergens in blijf hangen, zeggen ze: 'Kom op, nu door!' Al kan ik dat tegenwoordig ook goed zelf."

De belangrijkste raad van je vader was: 'Werk hard, maar zorg dat je het thuis goed hebt.' Hem lukte dat niet, want door het vele werken strandde het huwelijk van je ouders. Lukt het jou wel om het thuis goed te hebben?

"Ja, maar die raad moet ik er nog vaak bij pakken, hoor. Nando is freelance journalist en we zijn allebei hartstikke druk. Dinsdag is onze vrije dag en die moeten we echt met zwarte tape afplakken in onze agenda's zodat er geen afspraken in kunnen. Af en toe maken we een uitzondering als er iets leuks langs komt. Dus het kan nog beter. Maar zo'n weekje Drenthe samen is soms echt nodig."

Het Oranjegevoel van '74 | maandag tot en met vrijdag | 19.05 | NOS | NPO 1

'Ik begeleid nu jonge collega's, onbewust heb ik die rol opgepakt'